

sket i fuld Overensstemmelse med Menighedsraadslovens § 37, 2det Stykke. Jeg vil endvidere fortrøste mig til den Dom, der vil fældes over det kirkeligt forsvarlige i denne Udnævnelse. Jeg tvivler lige saa lidt om, at det kirkeligt er fuldt forsvarligt, som jeg ikke tvivler om, at dette er sket i Lovens Medfør.

Jeg har en Ting, jeg gerne vil sige til det ærede Medlem. Jeg indrømmer, at hvis Forholdet havde stillet sig omvendt mellem de to Partier, vilde en Mindretalsudnævnelse som den, jeg har foretaget her, sikkert have voldt stor Ravage; det tvivler jeg ikke om, for der var jo noget usædvanligt i dette. Men jeg vil overfor det ærede Medlem hævde min lovmæssige Ret dertil og dertil føje, at mit kirkelige Ansvar drev mig til denne Afgørelse, som jeg altsaa vil forsvare baade juridisk og moralsk. Jeg er overbevist om, at Eftertiden nok skal give mig en Dom i denne Sag, som jeg kan være tilfreds med.

Hvad jeg bebrejder det ærede Medlem er, at han ikke, hvad han utvivlsomt i Kraft af sin Stilling kunde have gjort, har hindret, at hele denne Sag blev stillet op politisk. Det er det, der er sket. I det Blad, jeg nævnte før, har man i Artikel efter Artikel, Dag efter Dag, sagt: Hvis Venstre ikke sørger for, at den Minister, der har foretaget denne Indstilling, isoleres, saa skal vi nok ved de kommende Valg vide at tage det Hensyn, der skal tages, i politisk Henseende. Det, jeg bebrejder det ærede Medlem, som taler ud fra kirkelige Bevæggrunde, er, at han ikke har gjort sin Indflydelse gældende for at hindre dette. Det kunde det ærede Medlem let have gjort. Den Tid er jo dog ikke inde endnu i Danmark, og jeg haaber, den aldrig skal komme, hverken naar Talen er om at besætte Embeder af kirkelig Art eller Embeder i Skolen, da man skal tage politiske Hensyn ved Besættelser. Jeg har ikke tænkt mig i den Tid, jeg har haft med Administrationen at gøre, at man, navnlig overfor Embeder af denne Art, skulde tage et saadant Hensyn. Jeg ved godt, at jeg har oplevet baade fra den ene og den anden Side at faa det stukket i Skoene, at det ikke var forsvarligt at udnævne den eller den af politiske Grunde, men jeg har ikke — det tør jeg sige ganske roligt og sikkert — i mine Afgørelser været bestemt af et saadant Hensyn. Og jeg synes, det ærede Medlem skulde have skrevet i det Blad, som vist staar ham nær, og som bærer dette fordringsfulde Navn, at dette skal vi dog ikke have noget af, at der sendes Bud rundt omkring til alle Sogne i et Stift, maaske til alle Sogne hele Landet

over, for at faa Folk til at erklære: politisk skal vi underkende denne Embedsudnævnelse, og Ministeren skal svare dertil.

Det ærede Medlem beklagede sig over en anden Side af den kirkelige Administration, nemlig dette, at der blev eftersendt Ansøgninger efter Ansøgningsfristens Udløb. Jeg havde ventet denne Anke fra det ærede Medlems Side, saa jeg har forsynet mig med lidt Statistik i den Henseende. Man skulde næsten tro, at det ærede Medlem mente, at det var en Praksis, som jeg havde indført. Maa jeg oplyse, at i det Kvartal, der gik forud for det Tidspunkt, da jeg overtog Kirkeministeriet, blev der eftersendt Ansøgninger i 11 Tilfælde omfattende 24 Personer; i det sidste Kvartal er der eftersendt Ansøgninger i 9 Tilfælde omfattende 10 Personer. Denne Eftersendelse af Ansøgninger skyldes jo dette, at man i denne præsteknappe Tid ofte har vanskeligt ved at faa den Mand fat, man gerne vilde have. Jeg tror, man kan sige, at i de allerfleste Tilfælde vil den Mand, hvis Ansøgning saaledes eftersendes, have stor Chance for at blive indstillet af et Flertal, og at det er derfor, den er blevet eftersendt. Jeg maa ogsaa sige, at de kirkelige Myndigheder tit ønsker Eftersendelse, for ikke at tale om Menighedsraadene. Det ærede Medlem har Ret i — jeg tror, det ærede Medlem nævnte det —, at Dansk Præsteforening har ønsket, at Eftersendelse ikke skulde finde Sted; men hertil maa jeg bemærke, at navnlig i en Tid som denne vilde jeg finde det uforsvarligt mangen Gang ikke at efterkomme en Opfordring i saa Henseende.

Endelig spurgte det ærede Medlem (Carlsen-Skødt) om Pastor Fangel-Sagen. Det eneste, det ærede Medlem beklagede sig over, var, at Pastor Fangel skulde være ramt paa det økonomiske, saa vidt jeg forstod, beklagede det ærede Medlem sig ikke over Sagen kirkeligt set. Nu maa det ærede Medlem jo have den Trøst i Baghaanden, at hvis Pastor Fangel ikke bliver dømt, saa han mister sit Embede — det har jeg ingen Idé om, det ærede Medlem mente at vide, at Dommen bliver en Bøde —, saa faar Pastor Fangel jo refunderet, hvad han har givet Afkald paa. Jeg kunde tænke mig, hvis man har ondt af Manden og mener, han lider Nød, at man saa nok kunde skaffe ham et lille Forskud. Jeg skal i øvrigt ikke sige noget om Pastor Fangel-Sagen — det tilkommer ikke mig — udover, at Grunden til, at jeg som Minister har kunnet gaa med til, at han blev suspenderet, var hans aldeles utilladelige Udtalelser, hans Brug af Ordet i Kirken. Det